

Παρακαλούνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ὑ' ἀποστείλωσιν αὐτὴν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ὁ Ἰλαρχος προσέκλινε σιωπηλῶς καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὴν πύλην τῆς ἐκκλησίας, αἱ δὲ δύο γυναῖκες εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἱερέως, ὃν εὗρον ἐκδυόμενον τὰ ἱερὰ αὐτοῦ ἄμφια. Ἰδὼν εἰσερχομένους αὐτάς ὁ σεβάσμιος ἱερεὺς ἀπεσπάρθη ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς ἀδελφῆς του, ἥ τις προσεπάθει νὰ λύσῃ τὰς ταινίας τοῦ φαλινίου του.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, *ἐναισιμώτατε*, μὴν ἐνοχλεῖσθε, ἀνεφώνησεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα, θὰ μ'ποῦμε καὶ θὰ βγοῦμε, δὲν θὰ καθίσωμεν. . . Ἡ Ἀντωνία σὰς φέρει τὰς εἰσπράξεις της καὶ φεύγομεν, ἀμέσως... Συγγνώμην...

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐφημερίου, δεσποινὶς Ριχωρέλλη, ἤνοιξε τὸ βαλάντιον καὶ ἔχυσε ἐπὶ τοῦ ξυλίνου τραπέζιου τὰ περιεχόμενα, καὶ τὰ νομίσματα τὰ χάλκινα καὶ τὰ ἀργυρὰ καὶ τὰ χρυσὰ διεσπάρθησαν φύρδην μίγδην.

— Ἀ! ἀδελφέ μου, ἀνεφώνησεν ἔκθαμβος, κύτταξε ἐδῶ...

Ὁ ἱερεὺς ἐμειδίασε καὶ λαβὼν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας τῆς Ἀντωνίας εἶπε πρὸς αὐτήν:

— Κόρη μου, σήμερον ἐφάνης ἄσματος... Ὁμολογῶ ὅτι τοῦτο εἶνε δεῖγμα τῆς ἀγαθῆς σου καρδίας. . . Ἀλλὰ ἀμὴν ἄγαν τέκνον μου, νομίζω ὅτι ὀφείλω μᾶλλον νὰ σε μαλλώσω παρὰ νὰ σε εὐχαριστήσω. Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσασα ἡ Ἀντωνία ἠρυθρίασε, προσεπάθησεν ὑ' ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῆς θείας Ἰσαβέλλας προσηλώθη ἐπ' αὐτῆς μετ' ἐκφράσεως τηλικούτου θαυμασμοῦ, ὥστε δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ σιωπήσῃ.

— Δὲν εἶμαι ἀξία τῆς παραμικρᾶς εὐχαριστίας, ἅγιε ἐφημέριε, εἶπε ζωηρῶς. Τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν το ἔρριψα ἐγώ· τὸ εὗρηκα ἐντὸς τοῦ βαλαντίου πρὶν περιέλθω τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ αὐτῆς περιέπεσεν εἰς ἔκπληξιν καὶ θάμβος. Ἐστάθη ἐπὶ μικρὸν ἀναυδος, ἔπειτα δ' ἐκβάλλουσα στεναγμὸν ὁμοιάζοντα πρὸς χρεμετισμὸν καὶ καταπόρφυρος ἐκ τῆς συγκινήσεως ἀνεφώνησε:

— Τί συμβαίνει τὸ λοιπὸν; Ἐγὼ ἔστειλα ἐκθὺς μόνῃ μου τὸν Βερνάρδον νὰ φέρῃ τὸ βαλάντιον εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Μήπως λοιπὸν ἐτόλμησε νὰ ψάξῃ...

— Μὰ, θείσα μου, ὑπέλαβεν ἡ νεανίς, ὅπως δὴποτε δὲν πρόκειται περὶ κλοπῆς, διότι ἀντὶ νὰ μου πάρουν, τὸν ἀντιόν μου

ἔδωκαν χρήματα χάριν τῶν πτωχῶν. Καὶ τί ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ κανεὶς καὶ νὰ το ψάξῃ. . . Τάχα τί παραδοξὸν ἂν ὁ Βερνάρδος το ἔβαλεν ἀπλούστατα ἐπάνω εἰς τὸ προσευκτήριον; Τέλος πάντων, σὰς παρακαλῶ, τί σπουδαῖον εἶνε τὸ πρᾶγμα, ὥστε νὰ κάμνετε τόσον θόρυβον;

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐδάκρυσεν.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα φοβηθεῖσα μήπως δυσηρέστησε τὴν ἀνεψιάν της, καὶ θέλουσα νὰ τὴν καταπραύνη εἶπε γελῶσα:

— Νὰ ἰδῆς, Ἀντωνία μου, ὅτι ὁ κ. Κροϊμενίλ θὰ ἐσκέφθῃ πρῶτ' πρῶτ' καὶ ἦλθε κρυφὰ νὰ σου κάμῃ αὐτὴν τὴν ἐκπληξιν..

— Μὰ τώρα, θείσα μου, εἰξεύρετε ὅτι εἶνε ἀδύνατον, διότι ὁ κύριος Κροϊμενίλ πρῶτον μὲν ποτὲ δὲν ἐξυπνᾷ πρῶτ' καὶ δευτέρον δὲν εἰξεύρεν ὅτι θὰ συνάξω ἐγὼ σήμερον διὰ τοὺς πτωχοὺς...

— Ἐγὼ δὲν βλέπω κανένα ἐδῶ εἰς τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ἀποδώσωμεν τὴν τιμὴν τῆς γενναιοδωρίας ταύτης, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Ριχωρέλλη σύννους.

— Ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς ξένος, καθ' ὅσον εἰξεύρεις, ἦλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. . . εἶπεν ὁ ἐφημέριος.

Ἀλλ' αἰφνης διακοπὴς ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ παρευθὺς ἐκρότησε τὰς χεῖράς του καὶ εἶπεν:

— Ἐκτὸς πλέον ἂν δὲν εἶνε ὁ νέος τὸν ὁποῖον εἶδα σήμερον τὸ πρῶτ' ὅταν περιῆλθα τὴν ἐκκλησίαν.

— Ποῖος νέος! ἀνεφώνησεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα συνοφρυωμένη.

— Ἐνας νέος ψιλομελαχρινος μὲ γένεια καστανὰ ὁ ὁποῖος ἐκάθητο δεξιὰ τῆς εἰσόδου εἰς τὰ σκοτεινά.

Ὡς διὰ μαγείας ἡ μορφή τοῦ Γεωργίου παρέστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἀντωνίας. Καὶ πράγματι ἦτο ἀπαράλλακτος πρὸς τὸν ἅγιον, ὃν πρὸ ὀλίγου ἔβλεπεν ἡ Ἀντωνία ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηθῇ πρὸς τίνα ὁμοιάζει. Ἐξ ἄπαντος αὐτὸς θὰ ἤνοιξε τὸ προσευκτήριόν της καὶ κατέλιπεν ἐν αὐτῇ τὴν ἀποδείξιν τῆς ἀδιακρίτου περιεργίας του.

Ἡ πρᾶξις τοῦ αὐτοῦ ἐφάνη εἰς τὴν Ἀντωνίαν ἄγαν τολμηρά. Καὶ τί ἤθελε λοιπὸν αὐτός; Τί ἠλπίζε τάχα; Ἐπειδὴ τυχαίως συννητήθησαν καθ' ὁδὸν ἤθελε νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτήν; Εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ τὴν ἀναγκάσῃ εἰς εὐγνωμοσύνην διὰ τῆς ὑβριστικῆς καὶ προσβλητικῆς γενναιοδωρίας!

Ἐν τούτοις φωνὴ προτέρα, ἡ τοῦ ὀρθοῦ λόγου, ἀπεκρίνατο: Καὶ τί διαβλέπεις ἐν τῇ πράξει ταύτῃ οὐ ἕνεκα ὀφείλεις νὰ παραπονῆσαι; Ἐποίησεν ἐλεημοσύνην διὰ τῶν χειρῶν σου καὶ ἐν κρυπτῷ. Καὶ ἐν ᾧ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ παραμείνῃ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, νὰ ἀναμείνῃ νὰ διέλθῃς ἐνώπιόν του, αὐτὸς τὸν ἀντιόν φοβούμενος μήπως σε δυσαρεστήσῃ, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀντικρύσῃ τὸ βλέμμα σου, ἀπέδειξε τὴν συστολήν του. Δι' αὐτὸ λοιπὸν θὰ τὸν ἐλέγξῃς;

Καὶ ἀκριβῶς τὸ μυστήριον τοῦτο τὴν ἐθλίβεν. Οὕτω πως ἦτο ἠναγκασμένη παρὰ τὴν θέλησίν της νὰ ἔχῃ τρόπον τινὰ σχέ-

σιν πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ ἐχθροῦ τοῦ πατρὸς της. Ἐὰν ἔβλεπεν αὐτὴν ἠδύνατο νὰ τὴν μειδιάσῃ, ὡς ἐὰν ὑπῆρχε πρὸς ἀλλήλους ἀρχὴ τις μυστικῆς συνενόησεως. Προθύμως θὰ ἔλεγε τὸ ὄνομά του, θὰ ἀνεφώνει ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ τολμήσας νὰ παραβιάσῃ τὸ ἀπόρητον τοῦ προσευκτηρίου της καὶ νὰ τῷ ἀπορρίψῃ τὸ χρυσίον, ὅπερ αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ μιάνῃ τὸ βαλάντιόν της.

Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ το ὁμολογήσῃ ἐνώπιον τοῦ ἱερέως καὶ τῆς ἀδελφῆς του, νομίζουσα ταπεινωτικὸν εἰς τὴν οἰκογένειαν Κλαϊρεφόν, καὶ ἐσιώπησε.

— Τώρα ὅπου ἔδωκες τὸν λογαριασμὸν σου, κόρη μου, ἔλα νὰ φύγωμεν, εἶπεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα. Ὡραία τοῦ τὴν ἐκαταφέραμεν τοῦ κυρίου Κροϊμενίλ, νὰ μὰς περιμένῃ ἔξω, μόνος τόσην ὥραν σὰν νὰ εἶνε σκοπός. Ἐλα πᾶμε νὰ τὸν ἀπαλλάξωμεν πρὶν φωνάξῃ: ἀλλαγὴ! Πολλὰ τὰ ἔτη σὰς, ἅγιε ἐφημέριε. . . καὶ σύ, μικρὴ μου, ἔχε γεία!

Ἡ μικρὴ Ριχωρέλλη, ἥ τις, ἐν παρόδῳ εἰρήσθω, ἦτο πενηντάρη, προσέκλινεν εὐγενῶς καὶ προέπεμψε τὰς δύο κυρίας μέχρι τῆς θύρας.

Μόλις ἐξῆλθον ἐκ τοῦ δωματίου καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἵνα ἐκεῖθεν ἐξέλθωσι καὶ εὗρωσι τὸν ἀναμένοντα Ἰλαρχον, ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἀποβλέψασα πρὸς τὴν ἀνεψιάν της μετὰ βλέμματος μεστοῦ περιεργίας, ἠρώτησεν αὐτήν:

— Δὲν εἶνε τρόπος, κόρη μου, νὰ μὴν ἐπρομάντευσε τὸν ἐλεήμονα αὐτὸν νέον, καθὼς σοῦ τὸν περιεδιέγραψεν ὁ ἅγιος ἐφημέριος. Χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε ὁ ἐκλαμπρότατος κύρ Καρθαγὰν αὐτὸς αὐτοαὐτότατος

— Θεία μου! ἐψιθύρισε ἡ νεανίς στενοχωρουμένη.

— Ἐ; καὶ τί μὲ τοῦτο; Ὁ υἱὸς τοῦ ἀχρείου τούτου ἀνθρώπου, αἰσθανόμενος ἴσως τύψιν συνειδότος, δίδει ὀλίγα χρήματα ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔχει κλέψῃ ὁ πατήρ του, καὶ μεταχειρίζεται τὴν χεῖρά σου εἰς τὴν ἀπόδοσιν ταύτην τὴν ἀρεστὴν καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς τὸν θεόν· ἡ πρᾶξις τοῦ εἶνε ἠθικωτάτη καὶ λεπτοτάτη καὶ εὐγενεστάτη καὶ δελικατοτάτη! . . . Νὰ ἰδῆς, Ἀντωνία μου, ὅτι θὰ ἔχωμεν σύμμαχον ἰσχυρότατον ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ τέρατος.

— Σὰς παρακαλῶ, θεία μου, μὴ ἀστείχεσθε καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε καθόλου ἀστεῖον! εἶπεν ἡ κόρη Κλαϊρεφόν διὰ φωνῆς τεταραγμένης.

— Μὰ τί ἔχεις; Δὲν καταλαμβάνω τὴν σὴν κίνησιν σου, ἀνεφώνησεν ἡ γηραιὰ κόρη ἐκπληκτος.

— Ἐξευτελιζομαι καὶ προσβάλλομαι. . . Δὲν εἰμπορῶ, θεία μου, νὰ παραδεχθῶ ἐγὼ ν' ἀναμιγνύεται ἓνας ξένος διὰ τῆς βίας εἰς τὸν βίον μου. . . Δὲν τὸν γνωρίζω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἀποστρέφομαι ἐκ τῶν προτέρων, καὶ δὲν θέλω νὰ μάθω τίποτε ἄλλο περὶ αὐτοῦ, παρὰ ὅτι εἶνε υἱὸς τοῦ πατρὸς του, καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἀκριβῶς ὀφείλω ἂν ὄχι νὰ τὸν περιφρονῶ ἀλλὰ τοῦλάχιστον νὰ τὸν μισῶ. Καὶ ἔπειτα τίς ἐγγυᾶται ὅτι δὲν ἔφερε τὰ χρῆ-

ματα μόνον καὶ μόνον ἐκ κομπορρημοσύνης. Δὲν διαβλέπετε ἐν τῇ πράξει του σκληρὸν ἐμπαιγμὸν; Δὲν εἰξεύρει ὅτι ἐπρωχόμενος εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε νὰ μὴ δυνάμεθα πλέον νὰ ἐλεῶμεν τοὺς πτωχοὺς, ὅπως πρότερον, καὶ θέλει καὶ καλὰ νὰ μᾶς υποδείξῃ ὅτι ἄνευ τῆς συνδρομῆς ἐνὸς Καρβαγὰν θὰ ἡναγκαζόμεθα ν' ἀφήσωμεν κενὴν τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν τείνουσιν εἰς ἡμᾶς οἱ δυστυχεῖς;

— Ἐλα δά! κύτταξε πῶς ἀνάβεις! Νὰ σου πῶ τὴν μαύρην ἀλήθειαν, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον καὶ νὰ το συλλογίζεσαι κανεὶς. Νὰ δὰ ἡ ὥρα ἑνας ξεπαρμένος ἐκεῖ μὲ ἐκατὸ ψωροδραχμὲς νὰ κάμνῃ τοὺς ἄλλους νὰ ὁμιλοῦν δι' αὐτόν! Καὶ νὰ ἰδῇς θὰ φτερνίζεται ὁ σιχαμένος! Μὰ πρὶν τελειώσωμε τὴν ὁμιλίαν του, ἔξερεις τί μου φαίνεται; Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε τόσο μολοχθρὸς ὅσον τὸν φαντάζεσθαι. Ἄλλοτε εἶχε συγχυσθῇ μὲ τὸν πατέρα του. Τώρα καὶ μὲν ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν, ἀλλὰ εἶνε καὶ βέβαιον, ὅτι θὰ συμφωνήσῃ μὲ τὸν γεροκακοῦργον; Ἐγὼ τὸ ὄνειρό μου εἶνε νὰ τοὺς ἰδῶ νὰ φκωθοῦν μεταξὺ τῶν... Καρβαγὰν κατὰ Καρβαγὰν... Πᾶς ἄλλος πᾶς ἄλλω ἐκκρύβεται... Τί διασκεδαστικὸν ὅπου θὰ εἶνε!...

— Δὲν θ' ἀξιώθητε νὰ το ἰδῇτε αὐτὸ τὸ διασκεδαστικὸν θέαμα, θεῖά μου, εἶπεν ἡ Ἀντωνία μετὰ πικρίας ἄμα καὶ ὑπεροψίας. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, σὰς βεβαίω ὅτι θὰ ἐνωθοῦν νὰ μᾶς ἐξοντώσουν. ὅπως δὴποτε, σὰς παρακαλῶ, ἄς μὴ γίνῃ πλέον λόγος περὶ τούτου.

Καὶ ἐξήλθον τῆς ἐκκλησίας.

Ὁ Ἰλαρχος προσηλωμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἐπιγραφῆς ἐπὶ λίθου τινὸς πρὸ τῆς θύρας, ὡς ἤκουσε τὰ βήματά των ἐστράφη πρὸς αὐτὰς μειδιῶν. Ἦτο δὲ νέος εὐμορφότατος τριακοντούτης μελανόφθαλμος καὶ ξανθομούσταξ, λεπτοτάτους ἔχων τοὺς τρόπους καὶ ἐπαγωγότατος. Ἀνδραγαθήσας ἐν τῷ πολέμῳ ἐθεωρεῖτο ὡς πρότυπον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες ὁρμῶσιν εἰς τὸν κίνδυνον ἀθροῦτως, ἄνευ πατάγου, καὶ διὰ φωνῆς ἡρέμου δίδουσι προσταγματα θανάσιμα.

Ὅτε ἐπλησίαζον εἰς τὸν πύργον εἶδον μακρόθεν ἐν τῇ μακρᾷ δεινδοστοιχίᾳ τῶν φιλυρῶν βραδέως βαδίζοντας τὸν Ῥοβέρτον καὶ ἐπὶ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ στηριζόμενον τὸν γηραιὸν μαρκήσιον, ὁ Ῥοβέρτος καταλιπὼν ἐπὶ μίαν ἡμέραν τὴν κυνηγετικὴν στολήν, ἣν ἐφόρει συνήθως, ἦτο ἐνδεδυμένος ἔνδυμα στενόν, ὅπερ ἀπεδείκνυν ἔτι μᾶλλον τὸ ῥωμαλέον καὶ κομψὸν αὐτοῦ σῶμα. Συνδιελέγετο φαιδρῶς μετὰ τοῦ πατρός του, καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐκράτει τὸν ἱμάντα τοῦ λαγωνικοῦ τῆς Ἀντωνίας.

Ἰδὼν τὴν ἀδελφὴν του ἀπέλυσε τὸν κύνα, ὅστις ὡς ἀστραπὴ καὶ ἐκ τῆς χαλᾶς ὑλακτῶν ἦλθε πρὸς τὴν κυρίαν του καὶ ἐκυλίσθη πρὸ τῶν ποδῶν τῆς.

— Τί το εἶχες δεμένον τὸ καίμενον τὸ ζῶν; εἶπεν ἡ νεῆνις ἐπιταχύνουσα τὸ

βῆμα, ὅτε ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν, ὥστε νὰ εἶνε ἀκουστὴ ἡ φωνὴ τῆς.

— Ἐχάλασε τὸν κόσμον καὶ ἤθελε νὰ ἔλθῃ νὰ σ' εὕρῃ ἔς τὴν ἐκκλησίαν... Ἐγὼ δὲν εἰξεύρω νὰ πηγαίνουν τὰ σκυλλιά' εἰς τὴν ἐκκλησίαν...

— Ἄ! πραγματικῶς, εἶπεν ἡ Ἀντωνία μειδιῶσα. Ὅταν ὁ κύριος Κροϊμενίλ εἶνε ἐδῶ, ἡ Φλόξ δὲν ἐννοεῖ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ κοντὰ μου...

— Ζηλεύει! εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος βαναύσως γελῶν.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ζηλεύῃ, εἶπεν ὁ νέος Ἰλαρχος, καὶ ἐκ τῶν δύο ἀντιζήλων περισσοτέραν περιποίησιν ἐκ μέρους τῆς δεσποινίδος δὲν ἔχει βέβαια ὁ ἀνθρώπος...

— Ἐλα δὰ καὶ σύ, Κροϊμενίλ. Σιώπα καὶ ὅλα, παιδί μου, θὰ διορθωθοῦν, εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Ἄς γυρίσωμεν εἰς τὸν πύργον καὶ μετὰ τὸ φαγητὸν θὰ σου δεῖξω τὸν καινούργιον κλίβανόν μου... Θὰ τὸν ἰδῇς εἶνε θαυμάσιος! Ὅταν τις ἐφεύρῃ μηχανὴν τόσο ἀπλὴν, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶνε ἔκτακτα καὶ μοναδικά, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν. Τώρα νὰ ἰδῇς ἀσθέστη μιὰ φορὰ. Ἡ ἐπιτυχία εἶνε καταπληκτικὴ... Θὰ ἰδῇς! θὰ ἰδῇς!! θὰ ἰδῇς!!! παιδί μου, θὰ ἰδῇς!!!

Καὶ προσέτριβε τὰς χεῖρας ὑπὸ χαρᾶς ὁ γηραιὸς μαρκήσιος, διὰ μακρῶν βηματικῶν σπεύδων πρὸς τὸν πύργον.

Ἡ Ἀντωνία καὶ ἡ θεῖα Ἰσαβέλλα ἀπέβλεψαν ταχέως πρὸς ἀλλήλας. Ἡσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς σπαρασσομένην ἡ φιλόστοργος νεῆνις, ἀκούσασα τὸν γηραιὸν ἐφευρέτην λαλοῦντα μετὰ πεποιθήσεως περὶ ἐργασιῶν καὶ περὶ προσεχέστατου πλούτου, καὶ πότε; ἀκριβῶς τὴν προτετραίαν τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκπονήσεως τῶν κτημάτων του καὶ τοῦ παντελοῦς ὀλέθρου του!

— Ἀπόψε, παιδιά μου, πρέπει νὰ πᾶμε ἔς τὸ πανηγύρι, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος Κλαίρεφόν... Ὅταν μετριάσῃ ὀλίγον ὁ καύσων, μετὰ τὸ δεῖπνον καταβαίνομεν σιγὰ σιγὰ καὶ κάμνομεν ἕνα γυράκι καμμιὰν ὥραν.

Ἡ Ἀντωνία ἐσκυθρόπασε καὶ εἶπε μετὰ βεβιασμένης προθυμίας.

— Καὶ νομίζετε ὅτι ἡ ἀπουσία μας θὰ παρεξηγηθῇ, πατέρα μου; Τί τας θέλομεν ἡμεῖς αὐτὰς τὰς συναθροίσεις;... Τί νὰ πᾶ νὰ κάμωμεν;

— Νὰ κάμωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ ἔθιμον... Ὀλιγώτερον παρὰ κάθε ἄλλον ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ μὴ σεβώμεθα τὰς παραδόσεις.

— Δὲν λέγω ὅχι, ἀλλὰ θὰ σὰς εἶνε πολὺ ὀχληρὸν νὰ εὐρεθῇτε μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν θόρυβον καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸν φοβερὸν κονιορτόν;... ὑπέλαβεν ἡ Ἀντωνία μετὰ φρίκης διανοομένη ὅτι καὶ εἰς λόγος μολοχθρὸς, ἀδιάκριτός τις ὑπαινιγμός, ἠδύνατο νὰ ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν γέροντα ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

— Ὡ! ἐγὼ, κόρη μου, δὲν ἐπιμένω νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὸν πύργον, πηγαίνετε σεῖς

οἱ νέοι καὶ ἡ παρουσία σας εἶνε ἀρκετὴ.

— Τώρα μάλιστα! Ἡμεῖς θὰ ὑπαγώμεν, εἶπεν ἡ νεῆνις μετὰ σπουδῆς, καὶ θὰ σας ἀντιπροσωπεύσωμεν. Ὡστε οὕτω πῶς καὶ σεῖς θὰ μείνετε εἰς τὴν ἡσυχίαν σας, καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἔχῃ λόγον νὰ παραπονεθῇ...

Ἡ πρότασίς σου εἶνε σοφωτάτη, Σοφία μου, εἶπεν ὁ γέρον, μειδιῶν, καὶ εἶμαι εὐτυχὴς διότι σε βλέπω εὐχαριστημένην. Ὅταν σεῖς θὰ λείπετε εἰς τὴν πανηγυριν, ἐγὼ θὰ εὕρω τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀρχίσω μίαν χημικὴν ἀνάλυσιν τὴν ὁποίαν ἀναβάλλω τώρα τόσας ἡμέρας, διὰ νὰ μὴν ἔχω τῆς φωνῆς σας.

— Ἀ! ἡγαπητέ με, εἶπεν τραχέως πῶς ἡ θεῖα Ἰσαβέλλα, τὴν τελευταίαν φορὰν ἐγέμισεν ἀπὸ ἀτιμῶν ὅλος ὁ πύργος καὶ ἐμαύρισαν ὅλες ἡ κορνίζες... Καὶ τὰ ἀσπρόρρουχά μου εἶχαν κακὴν προφορὰν δεκαπέντε ἡμέρες.

— Πράγματι, ὡμολόγησεν ὁ σοφὸς γέρον μετὰ ταπεινότητος. Ἡμην προσηλωμένος εἰς τὴν ἐργασίαν μου καὶ εἶχα λησμονήσῃ νὰ ἀνοίξω τὰ παράθυρα καὶ ἐχάλασαν ἐξ αἰτίας μου μερικὰ χρυσώματα... Ἀλλὰ τώρα ὅμως θὰ προσέξω.

Ὁ γηραιὸς Βερνάρδος ἰδὼν αὐτοὺς ἐρχομένους ἐσήμανεν ἐπισήμως τὸν κώδωνα ἀναγγέλλων τὸ πρόγευμα. Προσελθὼν δὲ πρὸν τὸν κύριόν του, εἶπε προσκλίνων μετὰ σεβασμοῦ:

— Κύριε μαρκήσιε, εἶνε ἑτοιμα...

— Ἐμπρὸς λοιπόν, Ἀντωνία, δός με τὸν βραχίονά σου.

Καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του ὡς ἐσυνήθιζε πάντοτε, κινούμενος μᾶλλον ἐκ νωχελείας καὶ ῥαθυμίας προσπονητῆς ἢ ἐξ ἀληθινῆς κοπώσεως, ἐπορεύθη σύρων τὰ βήματά του, εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς στιγμὴν ὁ Καρβαγὰν καὶ ὁ Γεώργιος καθήμενοι ἀμφοτέρω σιωπηλοὶ ἐν τῷ ἰσογείῳ τοῦ ἐν ὁδῷ Ἀγορᾶς οἰκίσκου, ἀνείλισσον ἐν τῷ νῷ αὐτῶν σπουδαῖα σχέδια καὶ σπουδαίας ἀποφάσεις. Ὁ μὲν προτιθέμενος νὰ συσφίξῃ τοὺς δεσμοὺς τοὺς συγκρατοῦντας παρ' αὐτῷ τὸν υἱόν του, ὁ δὲ ν' ἀπαλλαγῇ τελείως τῶν σχεδίων τοῦ πατρός του καὶ ν' ἀποδημήσῃ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΜΔ'

— Τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο, ἐξηκολούθησεν ὁ Τολβιάκ. Ἡ ὁ βωβὸς εἶνε συνένοχος τοῦ κυρίου Λουδοβίκου Λεκόκ, καὶ τότε, ἀφοῦ ἐπανεύρῃ αὐτόν, καὶ πιστεύσῃ ὅτι εἶνε μόνος μαζὺ του, θὰ ἐκφράσῃ διὰ χειρονο-